

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 244/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť T. D., B., zastúpeného advokátom JUDr. R. S., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 147/2009 a jeho rozsudkom z 3. marca 2011, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho uznesením z 30. júna 2011, a takto

rozhodol:

Sťažnosť T. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2012 doručená sťažnosť T. D., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. S., D., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 147/2009 a jeho rozsudkom z 3. marca 2011 (ďalej aj „namietaný rozsudok“), ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho uznesením z 30. júna 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 147/2009 z 3. marca 2011 uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Trestného zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výmere 200 €. Pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu okresný súd uložil sťažovateľovi náhradný trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov.

Proti namietanému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. O odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 57/2011 z 30. júna 2011 tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ dovolaním, ktoré podal z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Tdo 55/2011 z 30. novembra 2011 dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, keďže zistil, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Z predloženej kópie dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľ odôvodnil podané dovolanie tým, že v jeho trestnej veci bol nesprávne a neúplne zistený skutkový stav veci, ako aj tým, že neboli vykonané ďalšie navrhnuté dôkazy, a následne na základe nesprávneho a nedostatočne zisteného skutkového stavu bola vec

nesprávne právne posúdená, čo podľa názoru sťažovateľa malo za následok, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Sťažovateľ, ako to vyplýva z predloženej kópie dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu, namietal, že dopravnú nehodu v skutočnosti zaviniť poškodený motocyklista, ktorý prekročil stanovenú rýchlosť, nedával pozor, čo sa robí na vozovke pred ním, a narazil do sťažovateľovho auta. V konaní vypracovaný znalecký posudok z odboru cestnej dopravy považuje sťažovateľ za neobjektívny a nehodnoverný, pretože podľa neho vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu v podstate uvádza identické dôvody, pre ktoré dovolaním napadol namietané uznesenie krajského súdu. Zdôraznil najmä skutočnosť, že on i jeho manželka tvrdili, že *«... v čase havárie mal vyhodenu l'avu smerovku. Opak nikdy nebol preukázaný a preto v zmysle zásady /in dubio pro reo/ „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ mal súd pokladať za preukázané, že smerovka do l'ava vyhodená bola.»*

Sumarizujúc svoju argumentáciu sťažovateľ uvádza, že *„Podľa nášho názoru súd, počas samotného konania nesprávne a neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a následne na základe nesprávneho a nedostatočne zisteného skutkového stavu nesprávne právne posúdil vec, čím podľa nášho názoru v konaní došlo k vadám uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“*

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu predložil kópiu namietaného uznesenia krajského súdu a dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu. Namietaný rozsudok okresného súdu sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil, *„nakoľko nám napriek našej žiadosti do dnešného dňa nebol sprístupnený spis k nahliadnutiu vedený na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 1 T 147/09“*.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Ústavnej sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa T. D... na spravodlivé prerokovanie a rozhodnutie veci bez zbytočných prieťahov priznané v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Bratislava III a Krajského súdu v Bratislave vedenom pod sp. zn. 1 T 147/2009 porušené bolo.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 30.000 Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré sú porušovatelia povinní zaplatiť podľa zavinenia prieťahov do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia podľa § 11 ods. 2 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. a to za nasledujúce 2 úkony právnej pomoci v celkovej výške 320,44 Eur vrátane DPH: 1. prevzatie a príprava zastúpenia vo výške 127,16 Eur + 20 % DPH vo výške 25,43 Eur + rež. paušál 7,63 Eur + 20 % DPH 2. vypracovanie a podanie ústavnej sťažnosti vo výške 127,16 Eur + 20 % DPH vo výške 25,43 Eur + rež. paušál 7,63 Eur + 20% DPH ktoré je povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. R. S. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Zo sťažnosti vyplýva, že v sťažovateľovej trestnej veci rozhodoval na základe jeho dovolania aj najvyšší súd ako dovolací súd, ktorý o ňom rozhodol uznesením sp. zn. 6 Tdo 55/2011 z 30. novembra 2011 tak, že ho odmietol. Sťažovateľ sa v petite sťažnosti ale nedomáha vyslovenia porušenia svojich základných práv označeným uznesením najvyššieho súdu ani postupom, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Ústavný súd preto mohol sťažnosť predbežne prerokovať len v rozsahu namietaného porušenia základného práva na

súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a namietaným uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

1. K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 147/2009 a jeho rozsudku z 3. marca 2011

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011 a jeho uzneseníu z 30. júna 2011

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že sťažovateľ sa v nej v zásade obmedzuje len na uvedenie identických skutočností, ktoré namietal v dovolacom konaní. Túto skutočnosť potvrdzuje aj záverečná časť jeho sťažnosti, v ktorej výslovne uvádza, že *„Podľa nášho názoru súd, počas samotného konania nesprávne a neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a následne na základe nesprávneho a nedostatočne zisteného skutkového stavu nesprávne právne posúdil vec, čím podľa nášho názoru v konaní došlo k vadám uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“*

Na tomto základe možno konštatovať, že všetky námietky sťažovateľa smerujúce proti namietanému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli predmetom súdneho prieskumu najvyšším súdom v rámci dovolacieho konania, pričom tento prieskum dopadol pre sťažovateľa neúspešne, keďže najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 55/2011 z 30. novembra 2011 jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, *„lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.)“*. Za daných okolností sa sťažovateľ v podstate domáha, aby ústavný súd opätovne preskúmal namietané uznesenie krajského súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, v rozsahu, v akom ho napadol svojím dovolaním, hoci ho už preskúmal najvyšší súd ako dovolací súd, a to bez toho, aby namietal touto sťažnosťou aj dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom zároveň trvá na tom, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Je teda zrejmé, že sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nesúhlasí, avšak touto sťažnosťou ho nenamieta.

Za daných okolností by vzhľadom na obsah sťažnosti a okolnosti, ktoré predchádzali jej podaniu, nepochybne bola daná právomoc ústavného súdu preskúmať uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 55/2011 z 30. novembra 2011, ktorým dovolací súd dovolanie sťažovateľa odmietol. Keďže označené uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľ nenamietol v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, nemohlo byť (vzhľadom na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) úlohou ani povinnosťou ústavného súdu zaujať k nemu meritórne závery. Navyše, z už spomínaného princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu nepochybne vyplýva, že ústavný súd svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže uplatniť len vo vzťahu k takému (právoplatnému) rozhodnutiu všeobecného súdu, ktoré už sťažovateľ nemôže napadnúť žiadnym opravným prostriedkom (riadnym ani mimoriadnym) v rámci sústavy všeobecných súdov. Ak sťažovateľ napadol uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 57/2011 z 30. júna 2011 dovolaním a s výsledkom dovolacieho konania nebol spokojný mohol a mal napadnúť sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 55/2011 z 30. novembra 2011, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté. Ak tak neurobil, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu z tých istých dôvodov, z akých ho už preskúmal najvyšší súd ako dovolací súd (obdobne pozri IV. ÚS 198/2012).

Ústavný súd ďalej poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ mohol napadnúť uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 57/2011 z 30. júna 2011 a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nad rámec dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom bolo ale jeho povinnosťou takýto návrh odôvodniť a navrhnúť dôkazy (§ 20 ods. 1 druhá veta zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v nej neuviedol žiadne ďalšie dôvody (nad rámec tých, ktoré uplatnil v dovolaní), na základe ktorých by namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, t. j. z tohto hľadiska nie je sťažnosť odôvodnená. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre zdôrazňuje (napr. IV. ÚS 359/08), že nedostatok odôvodnenia sťažnosti vyvoláva významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou

sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie preloženého sporu. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho ústavou garantovaných práv označeným rozsudkom krajského súdu nemôže byť dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by umožňovali dospieť k takémuto záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažnosť sťažovateľa teda v časti týkajúcej sa označeného rozsudku krajského súdu neobsahuje kvalifikované odôvodnenie (nad rámec dôvodov uplatnených v dovolaní), a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci, ako aj z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

3. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 147/2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 57/2011

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ žiada vysloviť aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Táto skutočnosť vyplýva aj z odôvodnenia požiadavky na priznanie finančného zadosťučinenia, kde sťažovateľ uvádza, že *„Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľ z dôvodu prietáhov v súdnom konaní pociťoval nepravosť a nespravodlivosť zo strany súdov a preto sťažovateľ požaduje v dôsledku nespravodlivého súdneho rozhodnutia v súlade s čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 30.000,- Eur ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.“*

V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné v prvom rade poznamenať, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je v ústave upravené v čl. 48 ods. 2,

a nie v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je súčasťou čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V sťažnosti absentuje akákoľvek argumentácia a odôvodnenie námietky zásahu do základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. do práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu ústavný súd konštatoval, že sťažnosť aj v tejto časti trpí nedostatkom odôvodnenia, t. j. sťažnosť sťažovateľa v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Zároveň ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08). Ústavný súd preto poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušovaniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo namietané porušovanie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02).

Konanie pred okresným súdom bolo v danom prípade ukončené vydaním rozsudku sp. zn. 1 T 147/2009 z 3. marca 2011 a jeho následným doručením sťažovateľovi a konanie pred krajským súdom bolo ukončené vydaním uznesenia sp. zn. 2 To 57/2011 z 30. júna 2011 a jeho následným doručením sťažovateľovi, pričom k doručeniam oboch namietaných rozhodnutí všeobecných súdov došlo zjavne pred podaním sťažnosti ústavnému súdu

(vyplýva to okrem iného z následného podania dovolania a konania pred dovolacím súdom, pozn.).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to tak z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, ako aj z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2012